

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XL. Prosequitur referre gratias ipsi à Domino concessas ad multorum instructionem, quæ eius principalis fuit intentio, vltra obedientiam ex qua hæc describit. In hoc capitulo vitæ suæ discursum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

Prosequitur referre gratias ipsi à Domino concessas ad multorum instructionem, quæ eius principalis fuit intentio, ultra obedientiam ex qua hæc describit. In hoc capitulo vitæ suæ discursum absoluit, sint omnia ad gloriam & laudem Dei omnipotentis Amen.

QVADAM vice orationi insistendo tantum sentij delectamentum, vt (tanquam eiusmodi bono indigna) cogitauerim me potius promeruisse illum inferni locum quem videram, & modum quo me ipsam in eo videram nunquam obliuioni tradam: Ex prædicta consideratione anima mea summo amore accensa fuit, & eo modo spiritus meus raptus fuit, vt referre impossibile sit. Videbar posita in quadam maiestate in qua quandam intellexi veritatem quæ est complementum totius veritatis, non possum dicere quomodo id fuerit, quia nihil vidi. Dixit mihi & nescio quis, sed satis intellexi eandem fuisse veritatem.

Non est parum quod pro te facio, & vnum ex omnibus est quia multum mihi debes, & omne damnum totius mundi ex eo prouenit, quod non intelligatur scripturæ veritas, cuius ne capillus quidem præteribit. Respondi. Mihi videtur quod semper illud crediderim quod omnes fideles credunt. Dixit mihi. Ahime filia, pauci me cum veritate amant, si me amarent, secreta

creta

creta mea ab ipsis non celarem: Nouisti tu quid sit cū veritate amare? Est cognoscere omne illud esse mendacium q̄ mihi displicet, & clarè videbis quod ad id non attendis, quod animam tuam iuuat: Et ita est, sit Dominus benedictus, nam ab illo tempore vsque in hanc horam præsentem comperi omne id esse mandacium & vanitatem, quod pro Dei ministerio non fit. Et nescio exprimere quomodo id intelligo, sed neq; compassionem, quam habeo erga illos qui circa hanc veritatem in tenebris manent. Hic mihi Dominus aliquid singulare dixit maximi fauoris, & nescio quomodo hoc fuerit, quia nihil vidi, sed remansi magna cum constantia serio omnibus meis viribus conando adimplere etiam minutissima quæque Sacrae scripturæ. Remansit in me veritas quædam cum ista veritate, quæ mihi repræsentabatur (sine eo quod sciuerim quomodo aut quid) ita impressa, vt nouum habuerim erga Deum respectum & reuerentiam, quia minima notitia suæ Maiestatis est talis, vt dici non possit, & cognoscitur esse quid magnū. Remansit in me magnum desiderium non dicendi nisi verum, ex omnibus quæ in hoc mundo tractantur, vnde mihi molestum fuit diutius in hoc mundo viuere. Veritas ista de qua loquor data mihi fuit, vt intelligerem, in se ipsa esse veritatem, quæ est sine principio & fine, & omnes aliæ veritates ab ipsa dependent: sicuti omnes alij amores ab isto amore, & omnes aliæ magnitudines ab ista magnitudine, licet & hoc obscure dictum

dictum

dictum sit respectu claritatis qua Dominus voluit vt intelligerem, & manifestatur istius Maiestatis potentia, posteaquam in tam breui temporis spacio tantum relinquit effectum: & talia in anima impressa, nam loquendo mihi Dominus aliqua maiori cum claritate intellexi, quam quæ verbis mihi dicebantur & melius quam si doctissimi quique me docuissent, in me talia non præstitissent. O magnitudo infinita & Maiestas diuina. Nunc ô Domine cum sis omnipotens, qui talia præstas, considera cui tantam tribuis gratiam. Non meministi ô Domine quod mea anima fuerit mendaciorum abyssus, & propter meam culpam vanitatum pelagus, posteaquam enim mihi naturalem timorem concesseris à mendacijs abstinendi, ego meipsam in multis mendacem exhibui. Quomodo ô Deus meus tot fauores & gratiæ mecum quæ eiusmodi non promerui conuenire possunt? Quodam tempore stâdo in choro cum alijs, statim anima mea ad se conuersa, videbatur esse quoddam speculum sine humeris, lateribus, sine altitudine & humilitate; quod omnino clarum erat, & in centro istius speculi mihi Christus Dominus noster representabatur, eo modo vt videre solita eram. Videbatur mihi quod in omnibus animæ meæ partibus illum clarè viderem, prout in speculo, & nescio quomodo totaliter implemeretur cum quadam communicatione amore plena, ita vt exprimere non possim. Scio quod visio illa mihi multum profit quotiescunque recor-

recor-

recordor, particulariter finita communione. Visio prædicta effecit vt intelligerem, quod cū anima in peccato remanet mortali, aliud non sit quam speculum illud tenebrosa obscurare nube, & efficere vt nigrum sit, ita vt non possit Dominum animæ repræsentare, licet sit semper præsens, dando illi esse & viuere. Vltorius effecit vt intelligerem quod hæreses nihil aliud sint quam speculum istud confringere, quod sane multo peius est quam illud obscurum reddere: & modus quo illud videtur est valdè differens ab eo quando id dicitur, quia difficulter dici potest vt intelligatur. Visio iam dicta multum mihi profuit, cum sit causa magni doloris eo quod mea culpa animam sapius obscurauerim ita vt ipsum Dominum videre non potuerit.

Videtur mihi hæc visio utilis multis personis, vt discant in interioribus animæ Dominum meditari, cum sit consideratio, quæ magis afficit & fructum maiorem adfert, quam si exterius consideraretur, aut in aliquibus libris (qui de oratione tractant) descriptum, legeretur. Et vbi quærendus sit Deus docet gloriosus Pater Diuus Augustinus quando dicit, quod neque in foro, neque in voluptatibus, neque in aliquo loco vbi eum quærebat, inuenerit, prout in se ipso: & hoc est manifestissimum melius esse, cum non sit necesse longè extra nos ipsos exire, in eo enim spiritus defatigatur & anima minori cū fructu distrahitur. Hic vnū pramonere volo, casu quo hoc alicui contingeret quod plerunq;
in raptu

in raptu euenire solet: transacto scilicet temporis spacio quo anima vnita manet, & absorptas potentias tenet: hoc namque parum durat, vt remaneat anima collecta, etiam in exteriori, cū non possit ad se redire, & remaneant duę potentia, memoria scilicet & intellectus quasi frenetica & insensata: hoc aliquoties in principio euenire solet, & credo quod hoc proueniat ex debilitate naturali, cum non possit spiritus potentiam sustinere, inde enim imaginatiua debilitatur, & scio quod aliquibus contigerit, iudicarem ego pro tunc benefactum si orationem in aliud tempus differrent, vt quod perdiderunt recuperare possent, alioqui posset esse alicuius mali occasio, sicut per experientiam patet, hinc optimum est considerare quantum nostra complexio potest. In omnibus namque experientia est rerum magistra, & necesse est habere aliquę qui instruat, nam quando anima eò peruenit, multa sese offerunt in quibus, vt cum alijs conferat necesse est, etsi laborando non inuenerit, Dominus tandem non deerit, posteaquam me quę sum peccatrix non dereliquerit, & paucos inueniri credo qui ad talem experientiam peruenierunt, quam qui non habent, frustra videntur velle adhibere remedium, quod ad aliud non seruit quàm ad molestandum animam & affligendum, quamuis & hoc Dominus acceptabit: nihilominus iudico fore consultius, vt orationem ad tempus intermittant. Et si sunt mulieres cum earum confessario conferant modo expertes

partes sint, plures enim inueniuntur mulieres quam viri quibus Dominus hanc gratiam conferre solet, quæ vt audiui à Patre Petro de Alcantara plus in hac via profecerunt quam viri, quod efficacissimis etiam probabat rationibus, quas vt hic referam iudico non fore necessarium.

Manendo quadam vice breui temporis spacio in oratione repræsentabatur mihi magna cū claritate, quomodo omnia in Deo videantur & sint, quod tamen describere non possum quomodo sit, verū id ipsum in anima mea impressum remansit: & dico hoc vnum esse ex præcipuis quæ in me contulit Dominus, nam maxima inde verecundia afficiebar, omnia mea peccata quæ vnquam feci in memoriam reuocando. Modus istius visionis tam est subtilis, vt intellectus eo peruenire non possit, vt aliquam faciat comparationem, interim dico diuinitatem esse sicuti adamantem per lucidum toto mundo maiorem, vel esse sicuti quoddam speculum eo modo vt in præcedenti dixi visione, saluo quod modus sit tam sublimis, vt illum exprimere non possim: & quicquid facimus in illo adamante videtur, cum sit quod omnia in illo includantur, cum nihil sit quod extra illam magnitudinem inueniri possit. Mirabilis res atque stupenda quod in tam breui temporis spacio tam multa coniunctim in eiusmodi perlucido & splendido adamante videantur. Omni sane commiseratione dignum quādo recordor qualiter tam

X

turpia

turpia vt erant mea peccata sese in eiusmodi puritate & claritate repræsentabant, in tantum cõfusa remansi, vt nesciuerim vbi me absconderem. Vtinam hoc benè ipsis declarari possit, qui enormia committunt peccata & obscena, ac cognoscerent ea minime occulta, quæ Deo in tantum non sine ratione displicent tanquam suæ Maiestati præsentia, ex quo vidi clarissime quã iustè quis infernũ ex vno mortali peccato promeretur, nec non suam infinitam cognoui misericordiam, qui propter pœnitentiam dissimulat & sustinet. Ex quorum consideratione si modo pauesco, quid erit in die iudicij vbi cuncta apparebunt. Sit Dominus benedictus qui hactenus misericorditer mecum semper egit.

Quadam vice cum in magna essem quiete, circum circa Angeli esse videbantur, & supplicare tunc cœpi pro Ecclesia, vbi tum mihi significatum fuit quantum religio quædam vltimis temporibus proficere debeat & quanta cum cõstantia fidem defendere.

Quodam tempore prope venerabile sacramentum dicendo officium, quidam gloriosus sanctus mihi apparuit, cuius ordo aliquatulum defecit, in manibus magnum habuit librum, quem aperiens mihi dixit, vt magnas quasdam & intelligibiles legerem literas, quæ sic dicebant. Temporibus futuris hæc religio florebit, & multos habebit martyres,

Alia quadam vice in choro tempore matutino sese ante me repræsentabant sex vel septem
ex ista

ex ista religione, gladios in manibus habentes. Persuadebam tunc mihi quod hoc signo ostendere vellent qualiter Deus per ipsos fidem esset defensus, nam stando alia quadam vice in oratione rapiebar in spiritu & videbar in quodam esse campo amplo in quo magno cum feruore quamplurimi ex isto ne pugnabant, ventos in terram prosternebant & multos occidentes, & videbatur pugna illa contra hæreticos esse. Gloriosum istum sanctum aliquoties vidi quædam mihi dicendo & gratias agendo quod aliquando pro dicta sua religione orauerim, quodque me Deo commendare vellet. Ego non specifico religionem, si enim Dominus voluerit, vt sciatur ipse manifestabit, ne alijs præiudicium fieri videatur, cumque vnaquæque religio procurare debeat, vt in ecclesia Dei proficiat, vtque in tanta necessitate in qua nunc est sancta ecclesia sincere Deo inseruiat, felices profecto qui hoc procurando vitam finient.

Plures mihi peccatrici gratias contulit Dominus, quas vt referam nõ iudico necessarium, sit in æternum benedictus, qui tantam mei curam habuit. Quodam tempore stando in afflictione dixit mihi Dominus ne molestarer, cum in hac vita non possimus semper in eodem esse statu, & quod in ipso confiderem & non timerem, idque magno cum amore dixit. Ab illo tempore videtur quod nunquam senserim aliquam pœnam licet quandoque Dominus me pati permiserit, me enim ita consolabatur, vt illam non aestima-

uerim. Hinc sciat sua Reuerentia me nunc hic eomodo viuere, & rogo, vt pro me apud suam Maiestatem diuinam intercedere dignetur, vt me in cœlum conducat, vel gratiam illi in veritate seruiendi tribuat. Cuperem vt quæ hic nõ sine labore & temporis commoditate scripsi suę Reuerentiæ aliquo modo prodesent. Optatissimus interim mihi labor esset, si quid hic quod ad Dei Opt. Max. laudem spectat contineretur, licet quę scribo à tua Reuerentia statim comburerentur, mihi nihilominus abundè satisfactum esse existimarem. Et si nihil boni continetur, consultè factum erit, vt bona quam de me conceperunt opinio in obliuionem deducatur, verum si quid inerit boni quod pij & docti iudicabunt, laudetur & magnificetur Dominus, qui illud dictauit. Sua Maistas diuina tuam Reuerentiam conseruet & protegat semper, efficiatq; vt nõ scribendo errauerim, cū non errãdi sed obediendi desiderium perpetuo habuerim, Amen.

Epistola B. Matris Teresa scripta Patri suo Confessario ex cuius mādato precedentia scripsit.

Spiritus Sanctus sit semper cum tua Reuerentia, Amen.

VTI QUÆ credo extra propositum non esse, præsens hoc negotium tuæ Reuerentiæ commendare, eum in finem, vt illam mihi magis magisq; deuinctam reddam quò me Deo commēdat, fateri enim cū veritate debeo me maiore sensisse pœnam, gratias mihi à Domino cōcessas descri-